

Apud scamnum infans stabat,
pleno gurgite clamabat.
„Nebulo, tu habes mores,
siste tandem iam clamores!

Est meridies, momento
pater est hic post laborem:
ignis eget alimento
propter tuummet furorem!

En, hic eques, currulus —
ludas! — habes gallulum!“ —
Sed cum gallo currulus
volat paf! in angulum.

Tollit denuo clamores —
„Crabro perdat temet iam —!
Credas, huc Empusae horrores
protinus alliciam!

Veni, veni, tute Empusa,
istum malum hinc asporta!“ —
En, it quidam, iam reclusa
fit paulatim casae porta.

Anus fusca, torvo vultu,
cum bacillo, torta crura;
convelata crasso cultu,
vox procellae, rauca, dura!

„Da puellum!“ — „Tu, Rex sortis,
mi dimitte verba vana!“

Afflat matrem ventus mortis,
en, hic est Meridiana!

Vult ad mensam propinquare,
repat compar obvio:
mater nequit iam spirare,
natum pressat gremio.

Respicit, Empusa repit,
vult puellum rapere,
vadit propius, iam coepit
brachia protendere.

Manum porrigit ad natum,
mater torpet perturbata:
„Propter Christi cruciatum!“
cadit sensibus privata.

En, campanae vox auditur,
est diei iam discrimen;
porta raptim aperitur,
pater transit casae limen.

Matris os est alba nix,
natus ad cor est pressatus;
matrem excitavit vix,
sed puellus — suffocatus.